

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἐσταθίσαμε μὰ στιγμή νὰ φύγῃ ἡ φοβερὴ δυσσομία καὶ ἐμπήξαμε μέσα. Καὶ στὸ μέρος αὐτὸ ἡ σκὴν εἰσεκοπήσατε τὰ πάντα καὶ ἀράχνης ἐπλεξαν ἡσυχία τοὺς ἰστούς των. Κάτωστὸ πάτωμα ξεχώριζαν ἀνάστυξή σκὴν τὰ πατήματα τῶν ἐργατῶν ποῦχαν μεταφέρει στὸ μέρος αὐτὸ τὰ χιρῶτα. Γιατὶ πραγματικῶς τὰ χιρῶτα τοῦ κόμματος βρισκόντουσαν περὶ μπροστά μας.

Τὰ ἐμετρήσαμε καὶ εἰδαμε ὅτι ἦσαν 29 μόνον. Αὐτὸ μὰς ἐλύπησε. Ἐλείπαν ἄλλα 21 χιρῶτα καὶ ἔπρεπε νὰ τὰ ἀναζητήσουμε παντοῦ. Ὁ βδελυρὸς κόμης δὲ τὰ εἶχε τοποθετήσει, ἀσφαλῶς, σ' ἀλλὰ...

ἀλλὰ... κτίρια γιὰ νὰ μὴ μὲν διαρκῶς στὸ ἴδιο μέρος καὶ γιὰ νὰ εἶνε ἀσφαλῆς.

Ἐνός τῶν χιρῶτων τὸ σκέπασμα ἦταν μισανοιγμένο. Κιττάσαμε καλύτερα καὶ διακρίναμε πάνω στὸ ἔθλο ἰχνη αἵματος ἀποξηρανθέντος. Δὲν δὴρξε ἀμφιβολία περὶ, ὅτι στὸ χιρῶτο αὐτὸ ἀνεπατέον συνήθως ὁ Δοκίμουλας...

Κλείσαμε κατὸν τὴν πόρτα μὲ προσοχὴ, σβῆσαμε τὰ ἰχνη τῶν βημάτων μας ποῦχαν μείνει στὴ σκὴν τοῦ πατώματος, γιὰ νὰ μὴν υπονοηθῇ τίποτα ὁ κόμης καὶ ἐρευνήσαμε δόλιχον τοῦ σπιτι. Πουδενὰ ὅμως δὲν βρήκαμε τίποτα τὸ ἀξίον λόγου. Παντοῦ ὑπάρχον σκὴν καὶ ἀράχνης...

Ἐτοιμαζόμεθα νὰ φύγουμε ὅταν ὁ Κουίνου Μόρρις εἶπε :
— Τὸ κτίριο αὐτὸ ἔχει καὶ σοφίτα, ἀγ. δὲν γελιόμηναι.
— Ἐχετε δίκιο, εἶπε ὁ Βάν Ἐλσιγγ. Δὲν θὰ χάσουμε τίποτε ἂν τὴν ἐπισκεφθούμε καὶ αὐτή.

Βήκαμε τὴ μικρὴ στενὴ ἀκαλίτσα ποῦ ὁδηγοῦσε στὴ σοφίτα τοῦ παλαιοῦ, μεσαιωνικοῦ κτιρίου καὶ ἀρχίσαμε ν' ἀνεβαίνομε σιγὰ καὶ προσεκτικὰ, γιὰ νὰ μὴ γάνουμε θόρυβο. Μόλις φτάσαμε ἐπάνω τὰ μάτια μας ἐπέσαν σὲ μερικὰ περὶεργα ἀντικείμενα ποῦ βρισκόντουσαν σὲ μιὰ γωνίᾳ τοῦ πατώματος.

Ὁ Κουίνου Μόρρις προχώρησε πρῶτος γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί εἶνε, ἀλλὰ ὁ καθηγῆτης τὸν συνεκράτησε :

— Μὴ κἀντετε, φίλε μου, τοῦ εἶπε, τὸ παραμικρὸ διάβημα χωρὶς περὶεργα καὶ χωρὶς νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας. Λησμονεῖτε πὼς ἔχουμε νὰ γάνουμε μὲ τὸν ἴδιο τὸ διάβολο ;

Ὁ Κουίνου Μόρρις δὲν αἰσθάνετο καὶ ἐμῆνε ἀκίνητος.

Ὁ Βάν Ἐλσιγγ ἐβγάλε τότε τὸν χρυσοῦ τοῦ σταυροῦ καὶ κρατῶντας τὸν στὸ χερὶ προχώρησε πρὸς τὴν σκοτεινὴν τοῦ δωματίου γωνία. Ἡμεῖς τὸν ἀκολουθοῦσαμε, ταραγμένοι, μὲ τὸν φόβο τοῦ ἀγνώστου στὴν καρδίᾳ.

Τὸ φῶς τῶν φαναρίων μας ἔπεσε συγχρόνως ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν καὶ τὰ διακρίναμε πλέον καθαρά. Ἦσαν ἐκεῖ ριγμένα μισὰ ἕνα γάντι πέτινο, λευκὸ, μὲ κηλίδας αἵματος· ἐπάνω, ἕως στέφανος ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ βάζουν στοὺς νεκρούς, χαμομήλεις ἀπὸ ψεύτικα ἀνθὰ λεμονιάς, ἕνα ζωοφόρ μαχαίρι, χωρὶς θήκη καὶ μερικὰ κλειδιά.

Δὲν ὑπῆρχον ἀμφιβολία. Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ τὰ εἶχαν τοποθετήσει στὸ παράμερο αὐτὸ καμαράκι τῆς σοφίτας ὁ κόμης. Πόθεν ὅμως προήρχοντο ;

Δὲν τολμοῦσαμε νὰ τὰ γγγίζουμε καὶ τὰ κοιτάσαμε μὲ φόβη....

Ἐγὼ ἐμύλησα τότε πρῶτος καὶ ἐβεβαίωσα τοὺς φίλους μου πὼς παρόμοια γάντια φοροῦσε ὁ κόμης τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν εἶδα ξαπνικὰ στὸ δρόμο, ὅταν ἐξαίμα τὸν περιπάτο μου μὲ τὴν Μίνα. Διὰ τὰ ὑπόλοιπα ὅμως ἀντικείμενα καὶ δὲν ἤξερα τίποτε.

Ὁ Ἀρθούρος ἐπρότεινε νὰ πάρουμε τὸ μαχαίρι καὶ νὰ τὸ ἐξα-

φανίσουμε, ἀλλὰ ὁ καθηγῆτης δὲν τὸ ἐπέτρεψε αὐτό.

— Δὲν πρέπει ν' ἀντιληφθῇ τίποτε ὁ ἐχθρὸς μας, εἶπε. Γιατὶ ἄλλωστε νὰ τοῦ πάρουμε τὸ μαχαίρι ; Μήπως δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ προμηθευθῇ ἄλλο ἐνδεχόμενα ;

Ἐξαφανίσουμε καὶ πάλιν τὰ ἰχνη τῶν βημάτων μας ἀπὸ τὸ κατασκευασμένο πάτωμα καὶ ἐφύγαμε. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη περὶ καὶ πλησίαζε ἡ αὔγη.

Ἡ ἀποφινὴ μας ἐξοστρατεία ἐτελείωσε χωρὶς νὰ μὰς συμβῇ κανένα ἀπρόοπτο, εἶπεν ὁ Βάν Ἐλσιγγ. Ὅτι κατορθώσαμε ὡς τὴ στιγμή αὕτη εἶνε ἀρετόν. Ἀς πᾶμε τώρα ν' ἀναπαυθῶμε καὶ συνεννοηθῶμε πάλιν γιὰ τὰς μελλούσας ἐρεῖνὰς μας.

Γυρίζοντας γιὰ τὰ σπιτία μας περάσαμε κάτω ἀπὸ τὴν κλινικὴν τοῦ κ. Σοῦαρδ καὶ τὸν ἀφήσαμε. Ἐπάνω, ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῶν ἀσθενῶν, ἀκούσαμε ἕνα παρῆξενο θρόνο, ἕνα σιγανὸ, ἀπελευθερωμένο κλάψιμο. Καταλήξαμε πὼς ἦταν ὁ Ρένφιλντ. Ὁ δυστυχὴς ἐκλαίει κατεχόμενος, ποῖος ξέρει, ἀπὸ ποῖα δόνη...

Ὅταν ἐφθάσα στο σπιτὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἤμερμων. Βόηκα τὴν Μίνα νὰ κοιμάται βαθεῖα καὶ ν' ἀναπνέῃ τόσο σιγανὰ, ὥστε ἀνησύχησα καὶ γὰ ν' ἀκούω καθαρά τὴν ἀναπνοή της ἀναγκάστηκα νὰ σκόφω σιγὰ της. Ἦταν ὀλίγον χλωμὴ, ἀλλὰ δὲν ἀνησυχῶσα γι' αὐτό. Φαντάστηκα πὼς αὐτὸ θὰ ὀφείλετο στὴς ἀνησυχίες τῶν τελευταίων ἡμερῶν καὶ στὴν ἀγωνία τῆς νύχτας αὐτῆς ποὺ εἴληφα ἀπὸ κοντὰ της... Κοιμήθηκα καὶ ζήτησα ἀργά. Παρενευθύνθηκα πολὺ ὅταν εἶδα τὴν Μίνα νὰ κοιμάται ἀσκη. Σηρῶνθηκα καὶ θέλησα νὰ τὴν ζυλνήσω, μὲ εἶπε πὼς ἐνστάζε σκὴν καὶ δὲν τὴν ἐνόηλησα.

Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ μὴ τῆς πῶ τίποτε σχετικῶς μὲ τὴς ἐνεργείας καὶ τὸν ἀγῶνα μας. Εἶναι γυναῖκα καὶ πιθανῶς ὅλες αὐτὲς αἱ τρομερές ἱστορίες νὰ τὴν τρομάξουν. Θὰ τῆς μιλῶ γιὰ ὅλα αὐτὰ ὅταν ἐκεῖνο τὸ βδελυρὸ τερεῖς, ὁ κόμης, δὲν θὰ διάρχῃ περὶ στον κόσμο.

Σήμερα ὁπωσδήποτε θὰ ἐπισκεφθῶ στὸ γραφεῖο μου τὸν Θεομάν Σνέλιγγ. Αὐτοὺς ἀνέλαβε ἐν μέσῃ δι' ἐργατῶν τὴν μεταφοράν τῶν χιρῶτων τὸν κόμης, ὅπως μοῦ εἶπαν στὸ Οὐδέμπε. Ἄν μοῦ δώσῃ διαφωτιστικὰς πληροφορίες ὁ κόμης θὰ πῶσῃ πολὺ γρήγορα στὰ χέρια μας.

Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Ἀρχερ.

Ὁκτωβρίου 1.— Ἀργησα πολὺ νὰ ζυλνήσω σήμερον. Τὸ κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ καὶ ἐννοεῖται μὰ κοιράσαι σ' ὅλο μου τὸ σῶμα. Ὁ Ἰωνάθαν μοῦ μίλησε γιὰ χίλια πράγματα, δὲν μπόηκα ὅμως καθόλου λόγο γιὰ τὴν νεκρερινὴν τοὺς ἐξοστρατεία. Τὶ νὰ ἀπένεινε ἄρα γε ; Νὰ ἐπέτυχαν ;

Ἀς εἶναι ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ μοῦ μιλήσῃ, ἐγὼ δὲν θὰ τὸν ἐνοχλήσω μὲ περιέργες ἐρωτήσεις. Ἀφοῦ εἶναι αὕτη ἡ ἀπόφασίς του καὶ ἡ ἀπόφασίς τῶν φίλων του θὰ τὴν σεβασθῶ. Ἀρκεῖ νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐπιτύχουν. Θὰ προσεύχουμαι γι' αὐτοὺς νύχτα καὶ μερὰ....

Πόσο ταραγμένο ὦτο ἐξαμα χθὲς τὴ νύχτα ! Ἀνοιχὰ τὸ παράθυρο καὶ ἐκπύαζα ἐξω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή μοῦ φάνηκε πὼς ἀκούσα κατὶ σὰν κλάμ. Ὁ παρῆξενο αὐτὸς θρόνος ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶναι ἡ κλινικὴ τοῦ κ. Σοῦαρδ. Φαντάστηκα πὼς θάταν ὁ Ρένφιλντ καὶ τὸν λολήθηκα. Ἐπειτα ἔκουσα ἔξωθεν οὐδὲν ἀπὸ σκυλίων καὶ ἡ καρδίᾳ μου σιγίτησε. Τὸ σοκαδὶ ἦταν πένον. Ἐν τοῦτοις διεκρίνα στὸν ἀέρα κατὶ σὰν ἀχνή, κατὶ σὰν ἀτμούς ποὺ στριφογυρίζαν. Γιὰ μιὰ στιγμή νόμισα πὼς ἐσέλαμεν ὅλη τὴν πόσιν τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἔμπαυαν μέσα στὸ δωματίο μου ἀπ' τὸ παράθυρο. Φοβήθηκα πολὺ, ἐκείλα τὸ παράθυρο καὶ ἐκλείουσα.

Ἐνστάζε τρομερὰ καὶ βυθίστηκα σ' ἕναν παρῆξενο ὕπνο, γεμάτων ὄνειρα. Νομίζα διαρκῶς πὼς καίτοις βηματίζε μέσα στὸ δωματίο σιγὰ καὶ προφυλακτικὰ. Ἀκούγα τὰ χέρια του νὰ πασπατεύουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐπειτα μοῦ φάνηκε πὼς κρύονα, πὼς τὸ σκέπασμα μοῦ εἶχε ξεφύγει καὶ ζυλνήσα. Ἐκπύαζε μέσα στὸ δωματίο καὶ ταράχτηκα. Κατὶ σὰν ὀμίλησι πονηρὴ ἦταν ἀπλωμένη γύρω. Κότταζε τὸ φῶς ποῦχα ἀφῆρε στὸ τραπέζι ἀναμμένο καὶ μολὶς φαινόταν σὰν σιδητὰ μακρὴ, κόκκινη, ἀνάμεσα ἀπ' τὴν ὀμίλησιν αὐτή.

Ἐρῶνθα ! Κι' ἔξωθεν—δὲν ξέρω γιατί—μοῦ ἦτορε ἡ ἰδέα ποὺ τὸ παράθυρο εἶναι ἀνοιχτό, πὼς ἠμῶνθησα νὰ τὸ κλείσω. Θέλησα τότε νὰ σηκωθῶ, μὰ ἐπὶ τῆς ἀδυνατίαν. Τὰ πόδια μου ἦσαν βαρεῖα σὰν μολύβδινα, εἶχε ζάλη....

Κατάλαβα πὼς ὅσο καὶ ἂν προσπαθοῦσα δὲν θὰ κατορθώω νὰ σηκωθῶ. Ἦμῶνα σὰν παρῆλθην ! Καὶ διαρκῶς μ' ἐπαίρει καὶ μ' ἀρῶνε ὁ βαθὺς ἀλλόκοτος ὕπνος. Ὅταν ἀνοίγα τὰ μάτια μου ἔβλεπα γύρω τὴν ὀμίλησιν νὰ γίνεται περὶ πονηρὴ, πολὺ περὶ πονηρὴ. Τὴν ἔβλεπα νὰ μιμνήσῃ ἀσκη καὶ ἀπὸ τῆς χαρμυλίδος τῆς πόρτας. Ἐπειτα ἄρχισε ἔξωθεν νὰ στριφογυρίζῃ καὶ ἀπετέλεσε σιγὰ-σιγὰ μιὰ σπῆλιν ποῦθιταν ἀπὸ τὸ πάτωμα ὡς τὸ ταβάνι. Τὸ φῶς τοῦ τραπέζιο φαινόταν ἐπὶ τῆς ἀμυδρῆς, πολὺ ὅμως κόκκινα, σὰν ἕνα φρεῖνο μᾶτι ποῦ μ' ἐκπύαζε !

Τὰ πράγματα γύρω μοῦ φαινότονταν σὰν νὰ στριφογυρίζαν. Καὶ διαρκῶς ἔφευγαν τὰ μάτια μου ἐπάνω στὸ φῶς, ποῦχε ἕνα τα-

οάξανο κόκκινο χρώμα...

Θυμήθηκα ξαφνα πώς έτσι παρόμοια ήταν και τὰ φωτεινά εκείνα μάτια που είδα στὸ νεκροταφείον τοῦ Οὐτίμπυ, τὴ νύκτα που ζητούσα τὴν Λουκία, όταν εἶχε πάθει ὑποβασία καὶ εἶχε βγῆ τὰ μεσάνυχτα ἀπ' τὸ σπίτι.

Ἀκόμη θυμήθηκα πὺς ἔτσι σὺν οὐμίλῃ πρωτοπαρουσιάστηκαν στὸν Ἰωνάθαν ἡ τρομερὲς ἐκείνες γυναῖκες στὸν πύργο τοῦ Δράκουλα. Ἡ σκέψις αὐτὴς με κατατρομάζει. Ἀγωνίστηκα νὰ σηκωθῶ, μὰ δὲν μπορούσα. Τὰ βλέφαρά μου κλείνανε μόνα τους. Εἶχα χάσει τὴ θέλησίν μου, εἶχα μιὰ ἀνεξήγητὴ ἐξάντλησι. Ἐτσι ἀφέθηκα νὰ με πάρῃ ὁ ὕπνος. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς εἶδα νὰ σκύβῃ ἀπὸ πάνω μου, ἓνα ἀπαίσιο πρόσωπο, γλοιώδ, πολὺ γλοιώδ, μὲ κόκκινα μάτια, σὺν ἀναμμένα κάρβουνα!..

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν ἐννοοῖσα πὺς τίποτε ἄλλο. Εἶχα ὅμως μέσα στὸν ὕπνο μου τὴν ἐντύπωσι, πὺς κάποιος ὑπῆρχε κοντά μου, κατὶ τὸ βδελυρὸ καὶ τὸ ἀπαίσιο, ἐννοοῖσα ἀνατριχίλες καὶ ἀκούγον ἓνα μακρινὸ κλάμα, σὺν μοιρολόγι πουῖταν ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι καὶ σὺν πένθιμο γρούλλισμα ζωῶν.

Τὸ πρῶτ εἶχα τρομερὴ κοίτασι. Ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐξυπνῆ ὁ Ἰωνάθαν ἐγένοντο μου καὶ μοῦ μίλησε γιὰ νὰ με ζυγνήσῃ ἐγὼ-μας. Δὲν τὸν ἐγνώρισα ἀμέσως, νομίζω πὺς εἶναι κάποιος ἄλλος, κάποιος ξένος...

Κατέβαλα μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Ἐννοοῖσα ἀτονία σ' ὅλο μου τὸ σῶμα. Τὸ κεφάλι μου ἦταν βαρὺ. Ἐννοοῖσα ἀτονία σ' ὅλο μου τὸ σῶμα. Τὸ κεφάλι μου ἦταν βαρὺ. Τὴ παράδοξα ὄνειρα που βλέπει κανεὶς, ἀλήθεια! Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ πίστευα πὺς ὅλα αὐτὰ ἀφελόνται σ' αὐτὸν τὸν φρικαλὸ, τὸν κόμητα. Ἀλλὰ ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν. Τὰ ὄνειρεύτηκα ὅλα, γιὰτὶ κοιμήθηκα με κακὴς σκέψις καὶ γιὰτὶ ἀνησυχούσα γιὰ τὸν Ἰωνάθαν.

Θὰ παρακλίσω μόνον τὸν καὶ Σοφιστὸ γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ κανένα φάρμακο γιὰ νὰ κοιμηθῶμαι εὐκόλα. Κι' αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ τὸ κάμω ἂν δὲν μοῦ συμβεῖ νὰ δῶ νέους ἐπιτάγας.

Ἀπὸ τὴν μορφή τοῦ Ἰωνάθαν καταλαβαίνο πὺς αἱ ἐρευναι, τὰς ὁποίας ἀρχισαν πηγαίνον καλὰ. Τὸ πῶγονεμα ἦρθαν στὸ σπίτι καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μας, κανεὶς ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μοῦ ἔκαμε λόγο γιὰ τὰς ἐνεργείας τῶν, ἴσως γιὰ νὰ μὴ με ἀνησυχίσουν.

Ὁ Ἰωνάθαν με εἶδε γλοιώδ καὶ μ' ἐρώτησε πὺς ἐπέρασα τὴ νύκτα μου. Τοῦ εἶπα πὺς κοιμήθηκα ἡσυχα. Λυγίσαι πολὺ γιὰ τὸ ἄδωσ αὐτὸ ψέμα. Ἀν ὅμως τοῦ ἔλεγα ὅλα ἐκεῖνα που μοῦ συνέβησαν θὰ τὸν ἀνησυχούσα χωρὶς λόγο, γιὰτὶ ἔλπιζω πὺς δὲν θὰ ἐπαναληφθοῦν.

Σήμερα εἶχα διαρκῶς στὸ νοῦ μου τὴ φτωχὴ καὶ ἀτυχή φίλῃ μου Λουκία. Τὴ κρίμα νὰ χαθῇ τόσο νεὰ καὶ τόσο τραγικὰ! Ἀν ὅσοις τώρα θὰ εἴμαστε διαρκῶς μαζί καὶ θὰ ἐλέγουμε τὰ μυστικά μας καὶ τοὺς πόνους μας. Μιὰ ἀπὸ αὐτὴς τὴς ἡμέρας θὰ τὴς πάω ἀντὶ στὸ νεκροταφείον.

Δὲν ἔχω νὰ προσέσω ἄλλο τίποτε σήμερα στὸ ἡμερολόγιό μου.

Ἐλπίζω πὺς ἀπὸψε θὰ κοιμηθῶ ἡσυχα... Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἰωνάθαν συμπεληρώνει στὸ γραφεῖο του τὸ ἡμερολόγιό του.

Κάθουμαι στὸ τραπέζι μου καὶ γράφω σκεπτομένη μ' ἀνατριχίλα τὰ χθεσινὰ γεγονότα.

Ἀπὸψε θὰ κλεισῶ καλὰ τὸ παράθυρό μου. Θὰ ἦταν περίεργο ἂν συνέβαιναν τὰ ἴδια. Ἐν τούτοις νοιώθω τὴν καρδιά μου ἡσυχή.

Τὰ φύλλα αὐτὰ τοῦ ἡμερολογίου μου θὰ τὰ γράψω. Δὲν θέλω νὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε. Ἀν ὅμως βεβαιωθῶ πὺς ὅλα αὐτὰ που μοῦ συμβαίνουν εἶναι ὕποπτα θὰ εἰδοποιήσω τὸν καὶ Βάν. Ἐλαγγ πρῶτα κι' αὐτοὺς εἶναι ἀρετὰ σοφός γιὰ νὰ με ἀπαλλάξῃ ἀπ' ὅλες αὐταῖς τὰς συμφορὰς.

Νὰ ἔχουν ὅλα αὐτὰ σχέσι με τὸν κόμητα; Δὲν τὸ πιστεύω. Μὰ θὰ ἔχω τὸν νοῦ μου κι' ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ θὰ με προσφυλάξῃ...

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐνεγράφησαν καὶ ἀνενέωσαν τὰς ἐγγραφὰς τῶν οἱ κάτωθι συνδρομηταὶ μας:

Εὐαγγελία Βεσλαβέ, Ἀστασία Γεωργιάδου, Γ. Κοταῶνης, Ν. Παπαθεοδόρου, Ἡλ. Χαρβηλίου, Α. Μανουσιδῆς, Κ. Καραπέτσας, Ι. Καραβασίλης, Ἐλ. Παράδης, Κατὶνα Στεφανίδου, Α. Καραγιάν, Γεῖανος Βασιλοπούλης, Ἰω. Δημητρίου, Μαρία Ἀντιφωτιστοπούλου, Β. Παπαγεωργίου, Χ. Μαστοράκης, Κ. Πόντος, Π. Ροιζιτῶνης, Γ. Φωταναζίου, Γ. Λοῦκος, Α. Παγώνης, Κ. Μαυλιτρίδης, Μαρία Ἀνδραφί, Ἀγγελικὴ Γεωργιάδου, Γ. Ἀμερικανός, Ἐλένη Τριγάνη, Π. Βαβαγιάννης, Ὀλμπία Μανδραβανιώτη, Β. Κεραυγίτης, Γ. Καρακώστας, Μ. Παρυσιακίδης, Γ. Ἀνδρουλιάνης, Ν. Χατζάνης, Γ. Σταζάνης, Στ. Σταυροπούλης, Γ. Χαλιδάκης, Ἀν. Παπακωνσταντίνου, Ρουβὴν Πλασιάνης, Α. Γεργοπούλης, Στ. Μιχαηλίδης, Ἐντὶ Στανιανάνης, Ι. Σταυροπούλης, Μ. Ἀράβας, Ν. Χατζάνης, Γ. Μαργαρίτης, Χρ. Ἀνδρουλιάνης, Ἐμμ. Λαμινάκης, Σ. Παπαδάκης, Ἐμμ. Ψυλλάκης, Ἐμμ. Παπαντωνίου, Ὀδρανία Γεργοπούλου, Εὐφροσύνη Μορέου, Εὐφροσύνη Μορέου, Μ. Σουρανδῆς, Κ. Παπαδάκης, Φιλ. Σουρανδῆς, Μιχ. Φυλάκης, Γ. Καλαβρῆς, Γ. Καλαβρῆς, Φιλ. Σουρανδῆς, Α. Παλαιολόγος, Α. Χουσανοπούλου, Εὐφ. Παπαδάκης, Μιχ. Ψυλλάκης, Γ. Κόκκινος, Ν. Ἀλατοπούλης, Μαρία Ρεγινάκη, Γ. Βογιατζῆς, Ἐμμ. Μηλιώτης, Χαρ. Παπαδάκης.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ—ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Κάν... συγχωπλύνεται

Ὁ Κάν ἐπῆγε νὰ κάμῃ ἓνα λουτρό κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ. Ὅταν ξαναγύρισε εἶπε στὴ Σάρρα τὴ γυναῖκά του.

— Τὶ διαστύχημα! Ἐχασα τὸ γιλέκο μου στὸ λουτρό.

Ἐνα χρόνον ἀργότερον ἐπῆγε πάλι στὸ λουτρό κατὰ διαταγὴν τοῦ γιαιτροῦ καὶ γύρισε χαροῦντος ἐπὶ τὴν γυναῖκα του.

— Σάρρα, θησαυρὸς μου, τὴς εἶπε. Ξαναβρήκα τὸ γιλέκο μου.

— Ποῦ λοιπόν;

— Φαντάσου. Τὸ εἶχα ἀπὸ πέρουσι φορέσει μέσα ἀπὸ τὸ πουζά-μυσό μου!

Δοκιμὴ τιμιότητος

Ὁ τραπέζιτης Λεβὶ εἶδε νὰ μπαῖνι στὸ γραφεῖο τοῦ ὁ φίλος του Κάν κρατώντας στὸ χεῖρ μιὰ μικρὴ βαλίτσα.

— Καλημέρα Κάν. Εἶσαι καλά;

— Σ' εὐχαριστῶ. Καὶ σὺ;

— Λιμπερά.

— Ἦθελα, καίμηνε Λεβὶ, μιὰ μικρὴ ἐκδούλευσι. Φεύγω γιὰ τὸ Κόλμω ἀμέσως. Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ φυλάξῃς τὴς ἐβδομήντα χιλιάδες φράγκα που ἔχω μέσα σ' αὐτὴ τὴ βαλίτσα.

— Τίποτε ἐνκόλωτο. Στάσου νὰ σοῦ δώσω μιὰ ἀπόδειξι.

— Δὲν χρειάζεται. Ἐγὼ ἐμπιστύνω σὲ σένα.

— Μὰ γυρεύεις τὴ γίνεται. Μπορεῖ νὰ πεθάνω. Στάσου νὰ φωνάξω τὸν ἀρχιλογιστὴ καὶ τὸν ταμία μου νὰ τὰ μετρήσουνε μπροστά τους.

Οἱ δύο πάλλληλοι ἦρθαν καὶ τὰ χρήματα ἐμετρήθησαν σωστά. Ὁ Κάν ἔφυγε ἀφ' οὗ ἐυχαριστήσας τὸ φίλῃ του καὶ ὅταν ὅστερα ἀπὸ ἑξῆς βδομάδες ἐγύρισε ἀπὸ τὴ ταξιδί ἐπῆγε στὴν τραπέζα τοῦ φίλου του.

— Καλημέρα Λεβὶ.

— Καλημέρα Κάν. Σὲ τί μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήματα;

— Ἦθελα νὰ μοῦ ἔδινες τὴς ἐβδομήντα μου χιλιάδες.

— Τὴς ἐβδομήντα σου χιλιάδες;

— Ναι.

— Ποιὲς ἐβδομήντα σου χιλιάδες;

— Αὐτὲς που σοῦ ἔφρησα πρὶν φεύγω γιὰ τὸ Κόλμω.

— Μοῦ ἄφρησε ἐβδομήντα χιλιάδες φράγκα; Δὲν θυνομαι.

— Μπροστά στὸν ἀρχιλογιστὴ καὶ στὸν ταμία τὴς τραπέζης σου μάλιστα. Αὐτοὶ τὰ ἐμετρήσαν.

— Ὁ θὰ τὸ ἰδοῦμε. Ὁ τραπέζιτης ἔστειλε καὶ ἐκάλεσε τοὺς δύο πάλλληλους του.

— Κύριοι, τοὺς εἶπε μπροστὰ στὸ φίλῃ του, εἰδότε τὸν κύριο Κάν νὰ μοῦ παραδῶσῃ πρὸ ἑξῆς ἐβδομάδων ἐβδομήντα χιλιάδες φράγκα;

— Ὁχι, εἶπε ὁ ἓνας.

— Ὁχι, καὶ ὁ ἄλλος.

— Τὰ βλέπετε Κάν... Πηγαίνετε, κύριοι.

Ὁ Κάν ἔφυγε ἔξω φρενὸν χτυπώντας τὴς πόρτες καὶ φωνάζοντας ὅτι θὰ πάῃ στὴν ἀτυνομία. Βρισκόταν ἐπὶ ὁλόκληρον ὁ Λεβὶ ἐτρεξε πίσω του.

— Ἐλα νὰ σοῦ δώσω τὰ χρήματά σου.

Ὁ Κάν ἀνέβηκε καὶ παρέλαβε τὰ χρήματα μέχρι φράγκου.

— Μὰ γιὰτὶ μοῦ ἔκαμες αὐτὴ τὴν ἱστορία; ρώτησε ὁ Κάν τὸ Λεβὶ.

— Δὲν ἦταν γιὰ σένα. Ἦθελα νὰ ἰδῶ ἂν μπορῶ νὰ ὑπολογίσω ἐπὶ τὴς ...τιμιότητος τοῦ ἀπαλλήλου μου.

Τὰ δῶρα τοῦ ὕψιστου

Ὁ γεροφραββίνος Μαρδοχαῖος βρίσκεται στὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν παύει νὰ φλυαρεῖ με ὅλους ὅσους συντάτ. Διαρκῶς δημιουργεῖ ζητήματα με τὸν Ἀβραάμ, τὸν Μωϋσῆ, ἀκόμη με τὸ ἴδιο τὸ Θεό. Μιὰ ἡμέρα τοῦ εἶπε.

— Πές μου λοιπόν, Ὑψιστε, τί εἶνε γιὰ σένα χίλια χρόνια;

— Γιὰ μένα; Μιὰ στιγμὴ.

— Καὶ ἓνα ἐκατομμύριον λίρες στερελίνες;

— Ἐνα ἐκατομμύριον λίρες στερελίνες; Μιὰ πεντάρα.

— Τότε, Παντοδύναμε, κάμε μου ὁδὸρ μιὰς πεντάρας.

— Καλὰ. Περίμενε... μιὰ στιγμὴ.

Ριγκολο

Ἐπίσκεψις πολὺ ἀσχημὴ νύκτα...